

Mariana Brăescu

După faptă și răsplată

comedie aproape pentru toți copiii

CARPATHIA PRESS - 2005

CARPATHIA PRESS, 2005

str. Ciprian Porumbescu nr. 10, București, cod 010652

E-mail: carpathia@k.ro

Tel/fax: 021-317.01.14

ISBN: 973-87295-1-3

Colecția „**Rampa**“ este inițiată și îngrijită de *dr.Artur Silvestri*

Coperta: *arh.Mugur Kreiss*

Tehnoredactare: *ing.Diana Șuică*

Tipar: Evenimentul Românesc – Tipogrup Press

PERSONAJELE

ȚAPUL, administratorul blocului

VULPEA, prietena și complicea lui

CÎINELE - LUP, polițistul

BROASCA ȚESTOASĂ, o bătrânică singură

VEVERIȚA, o tânără cochetă

JDERUL, un tânăr fermecător

PISICUȚA GIMNASTĂ

URSULEȚUL NR. 1

URSULEȚUL NR. 2

ARICIUL

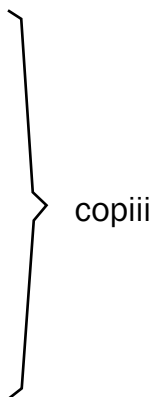
IEPURAȘUL NR. 1

IEPURAȘUL NR. 2

IEPURAȘUL NR. 3

VOCEA POVESTITORULUI

VOCEA UNUI COCOȘEL DEȘTEPTĂTOR

PARTEA I

Fundalul e un cartier de blocuri noi. Întreaga acțiune are loc la parterul unui bloc, în casa scărilor, lângă lift. Scenele „de interior” vor avea loc în locuința Țapului, care are o garsonieră la parter.

Decorul reprezintă casa scărilor. În fața ușa liftului și treptele scării. În stînga (secțiune) casa Țapului. La deschiderea cortinei scena e goală.

VOCEA POVESTITORULUI: A fost odată ca niciodată un bloc ca multe altele. În el locuiesc, ca pretutindeni, tot felul de vietăți: urși somnoroși și greoi, iepurași fotbaliști, veverița cochetă, bătrîna broască țestoasă, ariciul cel țepos, jderul îndrăgostit, pisicuța gimnastă și, tot aici, își are locuința Țapul. Dimineața, toată lumea pleacă la treabă. Numai Țapul nu muncește. (*În acest moment se dezvăluie locuința Țapului; acesta doarme pe un pat cu ochelarii uitați pe nas; lângă pat, o sticlă.*) O, scuze! Se pare că l-am trezit! Să fie atît de dimineață?! N-are ceas deșteptător, dar se poate interesa la robot (*Căscînd și întinzîndu-se, Țapul se trezește din pat, trage o dușcă din sticlă și apoi se apropie de telefon, formează trei cifre, și din aparat se aude un cucurigu de zece ori. Țapul numără pe degete, urmărind cucurigu.*) Vai, ce matinal! Încă nu știe că astăzi va fi o zi decisivă pentru el, deoarece, vorba proverbului, cine se aseamănă, se adună.

(Apare Vulpea pășind prudentă; bate cu sfială, apoi cu putere, în ușa Țapului.)

ȚAPUL (*curios*): Cine e? N-am mai avut de mult musafiri. Nimeni nu vrea să mă viziteze...

VULPEA (*deschide ușa*): Lumea e rea! Egoistă! N-are pic de milă. Eu am venit tocmai de departe...

ȚAPUL (*prost*): Daaa? Ce bineee! Dar cum de m-ai găsit?

VULPEA: Păi, ușor. N-ați văzut un Țap inteligent? Întrebam eu din persoană în persoană.

ȚAPUL (*mulțumit*): Dar cine sînteți dumneavoastră?

VULPEA: Sînt membră a Academiei de binefacere.

ȚAPUL (*cu admirație*): Aaa!... membră!!!

VULPEA: Doar corespondentă. Îmi lipsește buletinul. Dar cu buletinul tău și cu experiența mea putem obține orice. Ce-ai vrea, ia spune!

ȚAPUL (*pofticios*): Bani!

VULPEA: Doar atît? Pentru mine e un fleac.

ȚAPUL: Pentru mine, nu. Dacă n-am servicii, n-am nici bani. Pînă strîng zece sticle goale să le vînd...

VULPEA: Vai, n-ai găsit încă omul care să te aprecieze. Eu te apreciez și de aceea trebuie să faci doar ce hotărîsc eu! Să nu mă întrebi absolut nimic! Să crezi numai ce spun eu! Să nu cercetezi niciodată! Mi-o juri?!

ȚAPUL: Ți-o jur!

VULPEA: Cu cinstea mea și cu inteligența ta vom face o echipă de forță! Ia-te după mine. (*Vulpea începe niște pași de rock, Țapul se ridică și-o urmează hipnotic, întii stîngaci, apoi mai bine, din ce în ce mai bine, cei doi încing un rock îndrăcit.*)

VULPEA: Ce-ți trebuie să muncești? Te numesc administratorul liftului. Stai lîngă lift și ceri de la fiecare 5 lei. Nu-i așa că ți-ar plăcea, Țap distins?

ȚAPUL (*repetă mecanic, din ce în ce mai încântat*): Sînt un țap distins! Sînt un țap distins! Sînt un țap distins! (*Pleacă la lift încântat.*) Îmi place!

VULPEA (*a rămas singură*): Ha! Ha! Hi! Hi! Hi! N-am văzut un prost atît de mare. O statuie a prostiei. Un monument al tîmpeniei. Pe lîngă el, Corbul a fost o persoană vigilentă! Ursul - un monument de inteligență. Pe Țap îl joc cum vreau și-o să scot o groază de bani de pe urma prostiei lui. (*Rîde și persiflează*) Cinstea mea și inteligența lui! Bună pereche! Halal!

Pe ușa liftului a apărut un afiș: 5 lei. Pe ușa Țapului alt afiș: Administrație. Țapul are o șapcă nouă pe care scrie Administrator. Ușa de la intrare se dă în lături. Intră încet bătrîna broască țestoasă care se îndreaptă către lift dînd „Bună dimineață”.

ȚAPUL (*solemn*): Cum e dimineața, mă interesează foarte puțin. Plătește taxa: cine urcă cu liftul dă 5 lei.

BROASCA ȚESTOASĂ: Să-mi irosesc banii pe lift? Sînt o biată bătrînă singură. Cînd ești bătrîn și singur, pui bani de-o parte. Cine știe...

VULPEA (*șireată*): Și, pui mulți bani de-o parte?

BROASCA ȚESTOASĂ (*sinceră*): La fiecare pensioară. Cînd vine poștașul, împart banii în două. O parte... pentru cheltuieli. Altă parte... pentru zile negre.

ȚAPUL (*rîde*): Iată că au și venit zilele negre! la de-acolo!

VULPEA: Mă opun! (*șireată*) Lasă, mătușă, banii la locul lor. Ba pune cît mai mulți. Și ține-i pe toți la vedere. Ești bătrînă și bătrînii uită. Nu cumva ai și uitat unde-i ții?

BROASCA ȚESTOASĂ: Știu eu unde-i țin. (*bănuitoare*) Da' de ce întrebi?

VULPEA: Din filantropie.

BROASCA ȚESTOASĂ (*încearcă să-l înduplece pe Țap*): Fie-ți milă de-o biată bătrână. Dacă nu ți-e milă de mine, gîndește-te că și dumneata ai o mamă...

ȚAPUL: Nu pot. Dacă mă gîndesc, mă doare capul. (*o numără batjocoritor*): Hai, unu, doi, unu, doi! Înviorarea de dimineață.

BROASCA ȚESTOASĂ: Of, of, vai de zilele mele! O să-mi dau sufletul pînă la etajul șapte. (*Plînge urcînd treptele.*)

VULPEA (*cu răutate*): Să ți-l dai! După ce-o să-ți dai sufletul, banii o să iasă singuri. (*rîde cu răutate*): Ha, ha, ha, hi, hi.

ȚAPUL: Am strîns o șapcă de bani cu liftul. Mă duc să cumpăr mîncare și băutură. (*Pleacă.*)

Ușa se deschide cu zgomot și năvălesc copiii. Vin de la școală ori de la grădiniță. Vorbesc tare.

IEPURAȘUL NR. 1: Am o foame grozavă.

URSULEȚUL NR. 2: Dar pe drum ai ronțăit o pungă cu mere.

IEPURAȘUL NR. 1: Sportivilor le trebuiesc vitamine.

URSULEȚUL NR. 1: Și eu sînt sportiv și mă antrenez.

IEPURAȘUL NR. 2: Facem un fotbal?

IEPURAȘUL NR. 3: Ura! Puneți gențile în poartă.

URSULEȚUL NR. 1: Și geanta mea de grădiniță?

IEPURAȘUL NR. 2: Merge!

URSULEȚUL NR. 2: Ne mai trebuie un centru - înaintaș.

(*În acest moment intră pe ușă, grațioasă, Pisicuța.*)

IEPURAȘUL NR. 1: Iată centrul - înaintaș!

PISICUȚA (*cu superioritate*): Eu sînt gimnastă!

URSULEȚUL NR. 1 (*cu invidie*): Te dai mare. Nu te cred.

PISICUȚA: Ferește-te! (*Dintr-un salt, face o roată, cîteva exerciții la sol și ajunge pînă la Ursulețul nr. 1, care se sperie.*) Altădată să nu mă mai contrazici! (*Și plecă, unduindu-se felin.*)

URSULEȚUL NR. 1: E o încrezută! Se crede Nadia Comăneci!

IEPURAȘUL NR. 1 (*o imită*): „Mă pregătesc pentru olimpiadă!” Ha!

IEPURAȘUL NR. 2: Nu pot să sufăr pisicuțele!

IEPURAȘUL NR. 3: Nici eu. Au niște gheareee! Nici nu vezi unde le țin, dar cînd se enervează, aoleu!

ARICIUL (*modest, asistase la scenă*): Dacă aveți nevoie de un centru - înaintaș... luați-mă pe mine, chiar dacă sînt mic.

URSULEȚUL NR. 1: Ești tu mic dar hai să te învățăm fotbal.

(*Copiii au marcat porțile și au scris pe pereți cu cretă: Maradona și Guadalajara. Se aud îndemnuri: Hai, Pele! Nu te lăsa, Dobrin! Ocolește-! Scapă-i o boabă! Hai, Cămătaru! Iată gheata de aur! Gooool!*) *Mingea intră exact pe ușa pe care o deschide, în acest moment, Vulpea, agitînd un pistol.*

VULPEA (*foarte aspră*): Mîinile sus! (*Copiii se sperie.*) Vă arestez pe toți pentru tulburarea liniștii publice și deteriorarea blocului în care locuiți. (*Copiii rămîn încremenți.*) Nu vă uitați așa. Mîinile sus, sînteți arestați! (*Copiii ridică încet mîinile, speriați.*)

ARICIUL(*plînge cumplit*): Dacă află tata că sînt arestat, o să-mi rupă blănița din bătaie!

IEPURAȘUL NR. 1: Dacă tu te temi pentru blănița ta care e o platoșă de ace, dar-mi-te eu! (*Plînge și tremură.*)

VULPEA: Plîngeți, plîngeți, că tot degeaba. O să vă putrezească pieile în beciurile închisorii, derbedeilor!

URSULEȚUL NR. 1: Nu sîntem derbedei, tanti!

VULPEA: Nu sînt tanti pentru tine, huliganule! N-ai mai văzut un polițist deghizat? Hai, fuga, direcția Administrație, pînă vine duba să vă ia! Am scăpat lumea de voi. (*Îi împinge în garsoniera Țapului.*)

IEPURAȘUL NR. 3 (*tremură tot*): Vai de mine și de mine! Să mor atît de tînăr și de nevinovat!

VULPEA: Nevinovat, spui? Dar crima de murdărire a pereților? Dar crima de a scrie cu creta „Maradona și Guadalajara”?

URSULEȚUL NR. 2: Guadalajara am scris eu!

VULPEA: Și nu e crimă? Dar tulburarea liniștii blocului la ora întoarcerii de la școală?

IEPURAȘUL NR. 3: Să mi se sfîrșească iluziile atît de repede!

IEPURAȘUL NR. 2: Părinții o să ne aștepte în zadar toată viața.

URSULEȚUL NR. 1: N-o să apuc să ajung halterofil ca tata!

URSULEȚUL NR. 2: N-o să mă mai însor, să am și eu ursuleții mei!

VULPEA (*cu răutate*): Ha! Țilharul! E în clasa întîi și-i umblă gîndul la însurătoare! O să-ți fie mireasă temnița cea grea!

ARICIUL: Eu nu vreau să mă însor. Eu vreau să intru la școală și să învăț literele. E așa de greu să te uiți la televizor și să nu înțelegi scrisul. Țsta era visul meu: alfabetul.

URSULEȚUL NR. 2: Alfabetul nu l-am terminat nici noi. Sîntem la lecția: Petre pune pere, Paul prinde pește, Piticul plînge pic, pic, pic.

VULPEA (*răutăcioasă*): Pic, pic, pic, așa or să cadă lacrimile voastre. (*Iese și încuie ușa; copiii se pun pe plîns; se întoarce enervată.*) Să nu aud o șoaptă. Cine scoate o singură șoaptă îl curăț pe loc. (*Trîntește ușa, o încuie și ia cheia. Patrulează în fața ușii foarte bucuroasă. Apare Țapul, încîntat, cu cumpărături.*)

ȚAPUL: M-am gîndit: ce bun e cîștigatul banilor fără muncă! (*E fericit.*)

VULPEA: Nu te mai gîndi că o să te doară capul. Gînditul nu-i o treabă pentru tine. Pentru că tu ești foarte inteligent (*Țapul behăie fericit.*) N-ai voie să gîndești nimic, ci numai să execuți. Tu să faci doar ce-ți spun eu!

ȚAPUL (*fericit*): O, ce noroc pe capul meu! Nu trebuie să gîndesc! Spune repede ce să fac?

VULPEA: Să zici doar „așa este” la orice voi spune eu. E simplu, dai din cap încîntat și mormăi „așa este”. În rest, lași pe mine. (*Descuie ușa și, la vederea copiilor, Țapul se miră. Vulpea și Țapul se așează ca la judecată.*)

VULPEA: Cetățene administrator, recunoști criminalii?

ȚAPUL (*behăie amuzat*): Criminali? Țștia? (*Vulpea îi dă un ghiont și el își reamintește*) Așa este!

VULPEA: Să-i judecăm imediat.

ȚAPUL (*sincer*): De ce? (*Vulpea iar îi dă un ghiont*) Așa este.

VULPEA: Iată, vă aflați în fața completului de judecată.

ȚAPUL: Ce complet de judecată? (*Iar își revine*) Așa este.

VULPEA: Acest mic delicvent (*arată spre Arici*) și-a îmbrăcat acele ca să poată distruge mai bine pereții blocului, ușa de la intrare și să-i înțepe pe locatari. (*Dă verdictul*) Condamnat pe viață.

ȚAPUL: Așa este. (*Ariciul începe să plîngă*).

VULPEA: Cetățene administrator, recunoști că acești huligani urechiați și-au confecționat niște urechi uriașe ca să asculte pe la ușile locatarilor, să-i spioneze și să-i distrugă?

ȚAPUL: Așa este.

VULPEA: Recunoști că în nenumărate rînduri aceștia au speriat persoane în vîrstă, ieșindu-le în față brusc?

ȚAPUL: Așa este.

VULPEA: Urechiaților, gata. Și pe voi v-am condamnat la moarte!

ȚAPUL: Așa este.

VULPEA: Și acum să vă judec și pe voi, martineilor. E adevărat că un bunic de-al vostru și-a uitat, ca un prost, coada în baltă și, ca să se scuze, a dat vina pe Vulpe?

ȚAPUL: Așa este.

VULPEA: E adevărat că aceste două infame odrasle se antrenează insistent cu halterele ca să poată fura mai sănătos?

ȚAPUL: Așa este.

VULPEA: Cetățene administrator, e adevărat că i-ai văzut mereu mîncînd, ca să se îngrașe și astfel să roadă mai tare liftul, scările și mozaicul blocului?

ȚAPUL: Așa este.

VULPEA: Ei, ne-am lămurit. Sînteți și voi condamnați pe viață. (*Toți copiii încep să plîngă*.)

VULPEA: Gura! Am spus să nu aud un sunet! Cine scoate un suspin va muri pe loc și imediat. (*Agită un pis-*

tol, care-i îngrozește pe copii.) Hei, care vrea să-și piardă viața mai repede? Care n-are răbdare? Care se grăbește? Îi stau la dispoziție. (*Trage un foc în aer; toți se sperie, chiar și Țapul.*) Vreți să muriți pe loc?

COPIII: Nuuu!

VULPEA: Ori vreți să putreziți la ocnă?

COPIII (*tremurînd*): Nu vrem.

VULPEA (*întoarce foaia*): Mă uit la voi și mă gîndesc. De ce sînteți totuși atît de norocoși?

COPIII (*plîngînd*): Noi?! Sîntem cei mai nenorociți.

VULPEA: Sînteți proști.

ȚAPUL: Așa este.

VULPEA: Norocul vostru sînt eu.

COPIII (*deprimați*): Tot dumneavoastră?!

VULPEA: Norocul vostru este inima mea generoasă.

ȚAPUL: Așa este.

VULPEA: În mine se înfruntă conștiința cu sentimentul. Conștiința îmi spune că reprezintă Interpolul și trebuie să-mi fac datoria fără cruțare.

ȚAPUL: Așa este.

VULPEA: Dar inima... nu-mi dă pace. Sînt o sentimentală! Mă uit la acest biet arici (*Ariciul, înduioșat de soarta lui, plînge în hohote.*) Este un criminal, desigur.

ȚAPUL: Așa este.

VULPEA: Mă uit la el (*filozofează*): Așa condamnat, e ca și mort.

(*Ariciul hohotește îngrozitor*).

ȚAPUL: Așa este.

VULPEA (*duioasă*): Fiule, vrei să trăiești?

ARICIUL (*se agață și de un pai*): Vreau, tanti Interpol.

VULPEA (*aspru*): Nu sînt tanti! Pentru tine și pentru oricine vrea să fie salvat am un singur nume: stăpînă!

ARICIUL: Iartă-ne, stăpînă.

IEPURAȘII: Ai milă de noi, stăpînă.

URSULEȚII: Salvează-ne, stăpînă.

VULPEA: Of, numai inimă să n-ai. Vă eliberez!

COPIII: Uraaa!

VULPEA: Liniște, că mă supăr și vă curăț pe loc.

ȚAPUL: Așa este.

VULPEA: Vă eliberez provizoriu, sub jurămîntul că de azi înainte n-aveți mamă, n-aveți tată.

COPIII (*deconcertați*): Cum asta?

VULPEA: Asta înseamnă că de azi înainte pentru voi eu voi fi înaintea mamei și a tatălui vostru. Mie îmi dați întîi ascultare și nu lor. Din vorba mea să nu ieșiți. Din porunca mea să nu vă abateți. Și din ce vorbim noi aici să nu răsuflă un cuvînt. Secret! Absolut!

ȚAPUL: Așa este.

VULPEA: Așadar, fiindcă mi se rupe inima de voi, vă eliberez. Stați, încă nu vă bucurați. În schimbul libertății, trebuie să mergeți urgent acasă și să-mi aduceți tot ce găsiți mai bun în șifonier, în cămară, în frigider și în buzunare!

ȚAPUL (*bucuros*): Așa este.

VULPEA: Ați înțeles? Luați repede tot ce-i mai bun, în fiecare zi și, fuga, aici la stăpînă. Ați înțeles?

COPIII (*cu jumătate de glas*): Da.

VULPEA: Văd că nu prea vă place. Eu zic să nu mai pierd vremea cu voi. Cred că v-ar fi mai drag în temniță.

COPIII: Nu! Facem tot ce ne spui. Aducem tot, stăpînă.

VULPEA: Și dacă observă părinții că lipsesc friptura, ouăle, untul, bomboanele...

ȚAPUL (*bucuros*): Vinul, țuica...

VULPEA: ...covoarele, blănurile...

ȚAPUL: ... berea, coniacul...

VULPEA: Peștele, brânza...

ȚAPUL: Whisky-ul, vodca...

VULPEA: Banii? (*Trage un foc în aer ca un semn de întrebare*)

COPIII (*îngroziti*): Ce ne facem?

VULPEA (*îi instruieste*): Mîncarea spuneți c-ați mîncat-o voi. V-a fost foame. Cu banii v-ați cumpărat prăjituri. Blănurile le-ați dat unor prieteni sărmani. Bijuteriile le-ați donat unui azil de bătrîni.

COPIII (*temători*): O să ne pedepsească.

VULPEA (*îi încurajează*): Oricum, e mai puțin ca la temniță, nu?

ȚAPUL: Așa este.

VULPEA (*amenințător*): Dar dacă îi vine în minte cui-va să trădeze, acest aparat (*scoate pistolul și-l plimbă sub nasul fiecăruia*) îmi va spune totul. Și dacă îmi șoptește că vreunul are gînduri de trădare (*trage cu pistolul în aer*) îl curăț înainte de a-și duce gîndul la îndeplinire. (*Copiii sînt îngroziti*) Jurați să vă fiu stăpînă pînă la moarte?

COPIII: Jurăm! (*Sînt triști, speriați, timorați și, totuși, bucuroși că au scăpat.*)

CORTINA

PARTEA A II-A

Se vede bine că bunăstarea a crescut simțitor în garsoniera Țapului. Țapul și Vulpea stau în șezlonguri jucînd cărți. Pe masă, mîncare și băutură din belșug.

VULPEA: Ai sperat tu, vreodată, să stai fără să faci absolut nimic, cît e ziua de mare, și să ai tot ce-ți pofteste inima?

ȚAPUL: Sînt foarte inteligent, recunosc, dar așa ceva n-am sperat. Chiar cînd găseam două-trei sticle pe zi, nu eram în stare să visez atîta bunăstare.

VULPEA: M-am învățat să rezolv totul prin onestitate. Dacă nu eram onestă, aveam noi acum și bani, și mîncare, și băutură, și slugi? Apropo, cine e azi de serviciu la lift?

ȚAPUL: Iepurașul cel mic.

VULPEA: Ia să-l chem încoace. (*Scoate pistolul*)

ȚAPUL (*se sperie*): Cu pistolul?

VULPEA: E walkie - talkie (*confidențial*): Știi, pseudonimul de lucru (*trage în aer cu pistolul*).

IEPURAȘUL NR. 1 (*vine în fugă, speriat*): Slavă ție, stăpîină.

VULPEA (*leneșă*): Slavă și bani. Pentru bani te-am chemat. Cît?

IEPURAȘUL (*scoate repede banii*): Ăștia sînt, stăpîină.

ȚAPUL (*beăie încîntat*): Dă-i încoace, repede.

VULPEA (*aspră, bănuitoare*): Ești sigur că n-ai uitat vreo monedă în fundul buzunarelor? Ia întoarce-le pe dos.

IEPURAȘUL (*speriat, își întoarce buzunarele*): Nu, stăpîină.

VULPEA (*aspră, bănuitoare*): Atît ți-ar mai fi lipsit. Că mergeai direct în cer, îngerașule (*trage în aer în timp ce iepurașul tremură*).

IEPURAȘUL: Am jurat să te slujesc, stăpîină, fără crîcnire. Sînt un iepuraș de încredere...

VULPEA (*rîde semnificativ*): Numai în pistolul meu am încredere.

IEPURAȘUL: Slavă ție, stăpînă. (*iese tremurînd*)

VULPEA (*leneșă*): Și să nu uți: banii!

ȚAPUL: Vai, am strîns atîția bani, încît acuși n-o să mai avem ciorapi în care să-i punem. (*Flutură un ciorap plin de monezi, în care îndeasă și banii aduși de Iepuraș*). Țasta-i ultimul.

VULPEA (*leneșă*): Asta-i problema ta, Țapule?

ȚAPUL (*prost și sincer*): Da, asta.

VULPEA: Nu te mai gîndi, că te doare capul. Nu ți-am spus că ești prea inteligent ca să te gîndești?! Lasă asta în seama mea.

ȚAPUL (*behăie fericit*): Ce bine! Chiar că mă durea capul.

VULPEA: Dar ia să vedem noi cît e ceasul. (*Formează la robot; se aude un cucurigu de cinci ori. Vocea cocoșelului o înfioară de plăcere. Închide telefonul, cu regret vizibil*): Ora cinci, ora norocului. (*Se așează pe șezlong, își ia un evantai, o țigară, Țapul își pune în cap șapca de administrator, pregătește un coș mare și se așează la ușă. Vulpea aruncă evantaiul, scoate pistolul și comandă.*) Pe locuri, fiți gata, start! (*Se aude un pocnet de pistol, ușa se dă cu putere în lături și năvălesc copiii, aducînd, pe rînd, sticle, pachete, pachetele, bani, mere, obiecte de îmbrăcat.*) Nu-i așa că de data asta mi-ai spus, deșteptule? Apreciază-mă, apreciază-mă! (*les și intră de mai multe ori, în goană, depunînd totul în coșul pe care îl ține Țapul. Totul se petrece sub privirea vigilentă și necruțătoare a „stăpînei”, care stă în șezlong, ca în jilt, reze-mată în pistol, ca într-un sceptru infernal. Desigur, totul se va petrece pe muzică, într-un ritm din ce în ce mai alert. Cînd se termină muzica și dispare și ultimul copil, Vulpea mai trage*

în aer un foc, ușa se închide cu violență și se lasă o liniște grea, abruptă, nefirească.)

ȚAPUL (*bucuros*): Avem de mâncat, avem de băut!

VULPEA (*melancolică*): Avem! (*disprețuitoare*): Numai la băutura și la mâncare ți-e capul. (*Se duce la telefon, formează trei cifre și din robot se aude glasul cocoșelului. Vulpea îl ascultă și apoi, întorcându-se către Țap, îl întreabă cu o tristețe abisală*): Dar la suflet, la suflet, nu te gîndești?

ȚAPUL (*sincer*): Nu!

VULPEA (*cu reproș*): Vezi? De ce?!

ȚAPUL (*vesel*): Tu mi-ai spus. Să nu mă gîndesc că mă doare capul. De altfel, sînt prea inteligent ca să gîndesc cu capul meu.

VULPEA (*schimbă tactica*): Ei, vezi, de aceea m-am gîndit eu la suflet. Acest cocoșel îmi stîrnește nostalgii sfîșietoare. Mă emoționează pînă la lacrimi. Îmi amintește de copilărie... (*plînge*)

ȚAPUL (*uimit*): Plîngi?

VULPEA (*patetic*): Plîng. Aveam un bun vecin, un cocoșel. Mi-era așa de drag, că nu puteam dormi nopți în șir cu gîndul la el. Îi dădeam tîrcoale. L-am vrut mai aproape. L-am convins greu. Dar, pînă la urmă, l-am convins. (*Face gestul care că i-a sucit gîtul.*) Și l-am adus în casa mea, și l-am pus la masa mea, și i-am dat locul cel mai cald, cel mai fierbinte, cel mai clocotit. (*Face gestul care arată că-l jumulește și-l fierbe*) Și n-a fost de ajuns; l-am vrut în mine. (*face gestul că l-a mâncat*).

ȚAPUL (*impresionat*): Ce sentimentală ești! Vezi, asta-mi place la tine cel mai mult. După ce că ești onestă, mai ești și sentimentală.

VULPEA: Amintirea nu-mi dă pace nici o zi. Aș vrea să-i strîng în mine pe toți cocoșeii din lume, pe toți.

ȚAPUL (*impresionat*): Ai o inimă largă!

VULPEA: Da, încap în ea toți! (*Formează din nou la robot, ascultă cocoșelul, care își lansează cucurigul mai speriat*) Dar, mai ales, adu-mi-l pe ăsta!

ȚAPUL (*depășit*): Nu pot!

VULPEA (*plînge*): Cum? Nu poți? Nu ai gustul aventurii! Îmi refuzi un mic talisman...

ȚAPUL: Dar e cocoșelul deșteptător!

VULPEA: Și ce dacă! Îl vreau de mascotă!

ȚAPUL: Dacă îl aduc, tot orașul o să rămînă fără deșteptător.

VULPEA: Așa, deci. Ție îți pasă de tot orașul, dar de mine nici un pic. Plec. (*Îl șantajează*) Ajută-mă să-mi fac valiza: ciorapii cu bani, pachetele de mîncare, sticlele de whisky, blănurile, hainele, covoarele, șezlongul, fotoliile, televizorul color, pistolul. Plec așa cum am venit: modestă, și pe tine te las să veghezi la binele orașului.

ȚAPUL (*înduioșat*): Nu mai vorbi așa, că plîng și mă urîtesc.

VULPEA: Nu te poți urîți. Un țap distins nu se urîtește niciodată.

ȚAPUL (*hotărît*): Nu, nu pleca! Sînt un țap inteligent. Ce-mi pasă mie de oraș? Ai dreptate. (*plecînd*) Găsesc cocoșelul, îl iau și ți-l aduc cît ai zice ...

VULPEA (*șoptește insinuant*): ... Cu-cu-ri-gu!

Se duce bucuroasă la telefon, formează robotul și se aude glasul speriat al cocoșelului.

VULPEA (*îl ascultă cu ochii îngustați de plăcere și apoi cu răutate, rostește în telefon*): Spune-ți cucurigul de adio (*rîde răutăcioasă și închide telefonul*) Acum, că am scăpat și de tîmpitul ăla încornorat, ia să ne apucăm noi de treburi mai importante. Unde-i adresa broaștei țestoase?

(*Scoate o hîrtiuță, de pe care citește*) – Etajul șapte, apartamentul 33. Dar, mai întâi, să dăm o raită prin bloc, un tur de recunoaștere profesional.

(*Vulpea iese în casa scării, umblă prudent. Îl vede pe Jder.*)

VULPEA (*răutăcioasă*): O aștepti pe Veverița? Așteapt-o mult și bine. Poate prinzi și rădăcini. Eu, oricum, stau pe aproape și pot să aduc apă să torn, poate înfrunzești și înflorești cînd o face plopul pere și răchita micșunele. A plecat de mult, dar a plecat cu un domn.

JDERUL (*distrus*): Cu un domn? Oh, doamnă cumsecade, nu-ți mai bate joc de durerea mea. Te rog, fă-mi un mare bine: Dă-i florile și cartea mea de vizită cu un ultim adio. (*Îi dă cartea de vizită și florile și pleacă*).

Apare Veverița, coborînd sprintenă pe scări.

VULPEA (*aruncă florile, răutăcioasă*): Aștepti un domn care a plecat cu o roșcată agățată de gît ca vița de arac?!

VEVEERIȚA: Ce minciuni sînt astea?

VULPEA: Dacă nu crezi în vorbe, poate crezi în scrisori!

VEVERIȚA (*citește*): E cartea de vizită a Jderului! „Adio!” (*pleacă disperată*) „Adio!” Dar de ce? De ce?

VULPEA: (*se uită după ea și rîde răutăcios*): Ai plecat? Călătorie sprîncenată! Și să vii, drăguță, cînd te-oi chema eu! (*Schimbă tonul*) Ei, acum că am curățat terenul, să ne ocupăm de economiile broaștei țestoase. Ce nevoie are de bani, o babă țestoasă? (*Scoate din buzunar un ciorap, îl trage pe figură, și, agitînd gangsterește pistolul, sare în lift; muzica sprijină și anunță furtul care va avea loc în casa bătrînei broaște țestoase; înainte de porni liftul, Vulpea trage un chiot și rîde sardonice*): O să scap eu de griji!!

CORTINA

sfîrșitul primei părți

PARTEA A II-A

(Casa scărilor e goală; se aude vocea povestitorului.)

VOCEA POVESTITORULUI: Mare nenorocire, dragi copii! Bătrîna Broască-țestoasă a fost jefuită cu cruzime de o vietate înarmată. Hoțul a pătruns în toiul nopții în garsoniera ei și i-a luat absolut toți banii! Întreaga speranță se pune în ancheta pe care o va face Cîinele-polițist.

CÎINELE-POLIȚIST *(apare, adulmecînd profesional)*: Foarte interesant! Nasul meu de copoi mă face să cred că aici nu-i lucru curat. Un furt de o asemenea sălbăcie nu putea fi decît opera unui recidivist înrăit. Ia te uită! Blocul are și administrație! Ciudat, foarte ciudat! Înainte nu avea. Nu avea administrație și nu se întîmpla nimic rău. Antenele mele mi-au mai șoptit un lucru interesant. Că de un timp toți copiii din bloc slăbesc, cu toate că mîncarea din frigideră dispăre cu repeziciune uluitoare. Dispăre chiar și băutura! Banii din sertare și buzunare se cheltuie într-un ritm vertiginos. S-a pus taxă la lift și bătrîna Broască țestoasă a fost jefuită. Dar, iată, coboară, o aud deja jelindu-se.

BROASCA ȚESTOASĂ *(apare din lift, înconjurată de copii; unii copii coboară pe scări)*: Vai, vai! Ce mă fac! Banii mei! Munca mea de-o viață! Ah, ah și of, of, of!

CÎINELE-POLIȚIST: Stai, bătrînico, ține-ți firea! Doar sînt aici ca să prind făptașul.

BROASCA ȚESTOASĂ: Prinde-l, maică! Prinde-l! Că m-a lăsat săracă, lipită pămîntului! Prinde-l imediat!

CÎINELE-POLIȚIST *(adulmecă, profesional)*: Nasul meu de copoi mă va duce pe urmele făptașului. Dar trebuie să fac pentru aceasta ancheta: în ce împrejurări s-a produs furtul. Amintiți-vă absolut tot ce s-a petrecut aseară.

COPIII: Noi eram la televizor.

CÎINELE-POLIȚIST (*verifică*): Ce emisiune era?

IEPURAȘUL NR. 1: Ora copiilor, serialul „Întâmplări din pădurea noastră”.

ARICIUL: La emisiunile pentru copii nu trebuie să citești și eram foarte bucuros pentru că nu știu încă alfabetul.

IEPURAȘUL NR. 2 (*mîndru*): Eu știu. Azi am făcut ultima lecție. Vîj, vîj. Vîjîie vîntul. Vine vifornița. Vîrtejurile vuiesc.

BROASCA ȚESTOASĂ (*se lamentează*): Vîj, vîj, face capul meu și prin buzunare îmi bate vîntul. Strîngeam bani albi pentru zile negre și au venit zilele negre și m-au prins fără o lețcaie. Vai, vai, vai, mai bine mor!

CÎINELE-POLIȚIST: Mai bine ți-ai aminti cît mai exact toate amănuntele. Concentrează-te și răspunde la întrebări, ca la școală.

BROASCA ȚESTOASĂ: Răspund, maică, răspund. Întrebă ce crezi.

CÎINELE-POLIȚIST: Cine vine pe la dumneata?

BROASCA ȚESTOASĂ: Cine să vină? Nu vine nimeni în pustietatea mea; stau tocmai la etajul șapte și îmi vine greu să urc atîtea trepte...

CÎINELE-POLIȚIST: De ce să urci pe trepte? La anii dumitale, mătușă, sportul acesta nu e indicat. Preferă liftul.

BROASCA ȚESTOASĂ: L-aș prefera, dacă ar fi gratuit. Dar, așa, cu cinci lei taxă, mă gîndeam să fac o economie. Eu economiseam și hoțul mi-a furat toate economiile.

CÎINELE-POLIȚIST: Ce taxă? Nicăieri liftul nu se plătește.

(*Apar Veverița cu Pisicuța Nadia.*)

VEVERIȚA: Taxa a pus-o noul administrator.

CÎINELE-POLIȚIST: Și pe administrator cine l-a pus?

PISICUȚA: O doamnă roșcată și foarte rea.

CÎINELE-POLIȚIST: Roșcată? Rea? E de aici?

VEVERIȚA: Se spune că ar fi flotantă.

CÎINELE - POLIȚIST: Vom cerceta. Să revenim la ora furtului! Dumneavoastră ați auzit ceva?

VEVERIȚA (*se scuză*): Din păcate nu eram acasă.

CÎINELE-POLIȚIST: Aveți un alibi convingător?

VEVERIȚA: Am un alibi fermecător. Eleva mea, gimnasta Pisicuța Nadia, avea finalele la sol. La ora aceea obținea aplauzele publicului și titlul de campioană la aparat.

COPIII (*cu invidie și admirație*): Ia te uită!

CÎINELE-POLIȚIST: Felicitări și elevei, și profesoarei, și, să nu vă supărați că v-am cerut un alibi (*confidențial*): În meseria noastră nici o ipoteză nu trebuie exclusă.

PISICUȚA (*se oferă*): Am putea, totuși, să v-ajutăm cu ceva? Noi, ca gimnaste, cunoaștem niște salturi spectaculoase. Într-o urmărire putem fi de mare ajutor.

URSULEȚUL NR. 2 (*o ironizează*): Ce poate să facă o pisicuță unui hoț! He-he! Contați pe mine. Eu mă fac halterofil.

CÎINELE-POLIȚIST (*bănuitor*): Dar, de ce ai slăbit în ultimul timp? Pentru un halterofil nu-i un semn bun. (*Ursuleții se jenează*).

CÎINELE-POLIȚIST: De altfel, văd că toți sunteți mai slabi. Ciudat! Ciudat! Dar unde-i administratorul? (*Scoate fluierul și fluieră scurt*)

ȚAPUL (*Ascultă la ușa și, fluierat de polițist, apare imediat împins de Vulpe; în urma lui, Vulpea închide ușa și rămîne lipită, ascultînd prin gaura cheii, cu îngrijorare*): M-ați chemat? Sînt la datorie.

CÎINELE-POLIȚIST: Datoria unui administrator e să știe ce se întîmplă la el în bloc.

ȚAPUL: Eu știu multe, fiindcă sînt foarte deștept.

CÎINELE - POLIȚIST: Dacă știi, spune. Cine a prădat-o pe această biată bătrână? Cine-i hoțul?

ȚAPUL: Ce hoț? Ce hoț?

CÎINELE - POLIȚIST: Cetățene administrator, îți atrag atenția că aseară, la „Ora copiilor“, vecina dumitale, locatara Broasca țestoasă, a fost jefuită de o vietate înarmată. Ce ai de spus?

ȚAPUL (*îngrozit și stupefiat*): Cee? Bee?

CÎINELE-POLIȚIST (*aspru*): Când o să te întreb unde ai fost aseară, la „Ora copiilor“, să nu-mi spui bee!

ȚAPUL (*tot behăie*): Ceee?

CÎINELE-POLIȚIST: Unde ai fost?

ȚAPUL (*se bîlbâie*): Am fost... am fost... să iau un talisman.

CÎINELE - POLIȚIST (*concluziv*): Așadar, nu ai alibi. Te arestez pentru jefuirea acestei bătrîne.

TOȚI: Hoțule! Tîlharule! Criminalule!

ȚAPUL (*i se face rău de frică*): Jur că n-am furat absolut nimic. Eu sunt un țap inteligent. Jur!

CÎINELE-POLIȚIST (*drastic*): Cetățene Țap, știi cum se numește cel care jură strîmb?

ȚAPUL: Jurat.

CÎINELE-POLIȚIST (*îl corectează*): Sperjur. Un sperjur va fi pedepsit chiar de jurați. Spune repede, unde ai fost aseară, la ora copiilor?

ȚAPUL (*prost și lăudăros*): Învățam gustul aventurii.

CÎINELE-POLIȚIST: Mai la concret, cetățene, mai la concret.

ȚAPUL: Sînt la concret. Unii aduc Luna de pe cer, și eu, un țap inteligent, să nu fiu în stare să ofer robotul-cocoșel?

VEVERIȚA (*enervată, intervine*): O să fiu eu „mai la concret”. Țapul nostru, care s-a autointitulat administrator, a înnebunit!

ȚAPUL (*galeș*): Da, de dragoste. Sînt nebun de amor!

VEVERIȚA (*foarte serioasă*): Cred că e cu mult mai grav.

CÎINELE - POLIȚIST (*prudent*): Sper să nu fie și turbat. Dacă doar e nebun, asta nu e contagios.

BROASCA ȚESTOASĂ (*rugătoare*): Hai, găsiți-mi banii! Vă ocupați de nebuni după aceea. Nebuni sînt mulți.

CÎINELE-POLIȚIST (*profesional*): Știu eu ce fac, mătușico. Nasul meu de copoi îmi spune că sînt pe urme bune. Cetățene administrator, răspunde, ce făceai aseară? Dacă nu ești destul de concret, te arestez!

ȚAPUL: Ce făceam? Auzi întrebare! Un gest galant.

CÎINELE-POLIȚIST (*pentru ceilalți*): Hai să-l iau prin surprindere. O să-i pun o întrebare ajutătoare (*către Țap*) și pentru cine, mă rog, învățai aventura? Pentru cine gestul galant?

ȚAPUL (*beăie, fandosindu-se*): Beee, nu pot să-ți spun. Sînt un țap discret.

CÎINELE-POLIȚIST (*pentru ceilalți*): E foarte viclean, dar face pe prostul. O să-l învălui pînă o să amețească. (*către Țap*) Cetățene administrator, faci foarte bine că nu-i spui numele. Dar, spune-mi, ai avut succes cu gestul galant?

ȚAPUL: Pot să mă exprim în limbi străine?

CÎINELE - POLIȚIST (*cu ciudă, pentru sine*): Ah, ce bine ar fi să am la îndemînă un translator!

ȚAPUL (*fandosindu-se*): Commeçi, commeça. Sau, pe limba noastră, așa și așa.

CÎINELE-POLIȚIST (*bănuitor*): Ai relații cu străinătatea?

ȚAPUL (*galeș*): Eu, nu! Ea! E membră! Eeee! Beee!

CÎINELE-POLIȚIST: Situația se complică. Nasul meu de copoi versat îmi spune că aceasta e o afacere de Interpol.

BROASCA ȚESTOASĂ (*își pierde iar răbdarea*): Eu nu vreau Interpolul. Eu vreau banii mei. (*bocește*) Pensioara mea, cum n-am eu parte de ea!

COPIL (*înduioșat*): Liniștește-te, mătușico. O să renunțăm noi la banii noștri de gustare, de înghețată, de fragi, de mure, și o să te ajutăm.

BROASCA ȚESTOASĂ (*se deprimă mai tare*): Cuum? Să iau eu de la gura copiilor și hoțul să-mi toace economiile? Mai bine moartă!

CÎINELE-POLIȚIST: Ba mai bine vie, mătușico, că moartă n-ai cum să-mi răspunzi la întrebări. Să reluăm ancheta. Ce făceai când a pătruns hoțul în casă?

BROASCA ȚESTOASĂ (*cu simplitate*): Ce să fac, maică?! Mă uitam la televizor (*cu drag*) Eu urmăresc desenele animate de fiecare dată. E emisiunea mea preferată. Când eram eu mică, nu existau televizoare și nici emisiuni. Și, atunci, ce m-am gândit: mai bine mai târziu decît niciodată.

URSULEȚUL NR. 1 (*înduioșat*): Biata de ea! N-a avut televizor când a fost copil!

URSULEȚUL NR. 2: Și când e bătrînă, n-are pensie.

ARICIUL (*o plînge de-a dreptul*): Vai, ce viață! Ca și cum ți-ai pierde toate acele dintr-o dată.

IEPURAȘUL CEL MIC: Ca și cum ar dispărea de pe lume toți morcovii.

IEPURAȘUL NR. 2: Toată varza!

IEPURAȘUL NR. 3: Și tot trifoiul!

PISICUȚA (*încet, șoptește*): Toți șoriciei!

CÎINELE-POLIȚIST: Să continui, mătușico. Cum a intrat hoțul? Prin efracție?

BROASCA ȚESTOASĂ (*protestează*): Aa, nu! Pe ușă!

CÎINELE-POLIȚIST (*trage concluzii*): Aha!

BROASCA ȚESTOASĂ: Când am văzut hoțul, am înțepenit.

CÎINELE-POLIȚIST: Amintește-ți tot și nu uita amănunțele.

BROASCA ȚESTOASĂ (*amintirea hoțului o îngrozește*): Înfricoșătoare vietate! Avea în mână un pistol negru și lucitor, pe care mi l-a proptit, uite, aici, în covată: „Babo, îți zbor covata, cât ai zice pește, dacă nu-mi dai banii”, (*imită cât se poate de sugestiv*).

CÎINELE-POLIȚIST: Cum arăta?

BROASCA ȚESTOASĂ: N-am văzut pentru că avea tras pe față un ciorap de mătase.

CÎINELE-POLIȚIST (*cu ciudă*): Ah, ce păcat! Dacă-l descriai, aș fi putut să-i fac portretul-robot. O să iau măcar amprente. I-ai dat banii?

BROASCA ȚESTOASĂ (*protestează*): Nu, cum să fac una ca asta? I-a luat singur.

CÎINELE-POLIȚIST: Dar cum de a știut de unde să-i ia? Unde-i țineai?

BROASCA ȚESTOASĂ (*cu simplitate*): Cum, unde? În saltea!

VEVERIȚA (*cu ciudă*): Ah, bătrânică inocentă! Auzi! În saltea!

URSULEȚUL NR. 1: Păi, nu te-a învățat la școală, când erai școlăriță, că banii trebuie să stea la CEC? (*recită*) „Pune banii toți la CEC / Căci de-acasă eu mai plec”?!

BROASCA ȚESTOASĂ (*se scuză*): Am lipsit, îngerășule, la lecția cu CEC-ul. Acum m-am convins, pe pielea mea, că o absență de la școală te poate aduce, mai târziu, în pragul deznădejdi.

CÎINELE-POLIȚIST: Și, totuși, mătușico. N-ai fost aten-tă, n-ai văzut la hoț semne particulare? Acestea sînt pîinea polițistului.

BROASCA ȚESTOASĂ (*scormonește prin memorie*): Semne particulare...? Semne particulare...? Să mă gîndesc, să mă gîndesc...

ȚAPUL (*cu sinceră prietenie*): Să nu te doară capul! Mai bine rămii fără bani. Zău!

TOȚI: Faceți liniște! Mătușica se gîndește! (*O încurajează ca o galerie sportivă*): Hai, mătușico, străduiește-te. Hai, amintește-ți. Gîndește-te! Gîndește-te!

(*Se face o liniște grea, tensionată. Numai Vulpea, de partea cealaltă a ușii, se mișcă de colo - colo, ca să audă to-tul, cu teamă.*)

BROASCA ȚESTOASĂ (*ca o revelație*): Mi-am amintit.

TOȚI (*cu sufletul la gură*): Hai, spune, mătușico!

BROASCA ȚESTOASĂ: O coadă! Avea o coadă mare, roșie, stufoasă.

CÎINELE-POLIȚIST: E un amănunt foarte important. Să-l notez în procesul verbal. Cunoașteți, cumva, au mai fost vizitatori în bloc?

VEVERIȚA (*cu fereală*): Și da, și nu.

CÎINELE-POLIȚIST: Nu există și da, și nu. Ori e da, ori e ba.

VEVERIȚA: În general, aveți dreptate, dar în special n-aveți.

CÎINELE-POLIȚIST: Fetito, îți recomand să înveți un lucru: un cîine-polițist are întotdeauna dreptate cînd e în exercițiul funcțiunii.

VEVERIȚA (*cu tristețe*): Dar o veveriță decepționată are și ea dreptate. Aseară trebuia să mă ia, din fața liftului, logodnicul meu, Jderul, ca să mă ducă la finalele de

gimnastică. Nu știu ce s-a întâmplat, a venit, dar aseară când am coborât nu l-am mai găsit.

CÎINELE-POLIȚIST: Dar de unde știți? Aveți probe?

VEVERIȚA (*plîngînd*): Oh, nu-mi mai amintiți un lucru atît de dureros pentru mine. Iată proba: cartea lui de vizită cu cuvîntul fatal – adio! Mi-a dat-o o doamnă binevoitoare.

CÎINELE-POLIȚIST (*pe gînduri*): Ciudat! Nasul meu de copoi versat mă face să cred că iar am dat de o urmă. Să-l chem prin radio pe acest logodnic misterios. (*Îl cheamă prin walkie-talkie*). Aici Cîinele - polițist. Jderul este convocat de urgență pentru anchetă! Aici Cîinele-polițist.

JDERUL (*apare, cu mare grabă*): Aici Jderul. Bună ziua la toată lumea. N-am crezut că voi mai călca vreodată aici, unde aseară inima mi-a sîngerat, distrusă.

VEVERIȚA (*îl contrazice cu durere*): Inima mea!

JDERUL: Dacă n-ar fi fost o doamnă binevoitoare încă așteptam.

CÎINELE-POLIȚIST: Iată, în sfîrșit, două mărturii care coincid: „O doamnă binevoitoare“.

VEVERIȚA: Tu, care ai plecat cu o roșcată agățată ca vița pe arac?

JDERUL: Eu? Ce roșcată, ce arac, ce viță?! Tu, care ai plecat cu un domn elegant, pe care, ah, trădare! îl sărutai!

VEVERIȚA (*furioasă*): E o calomnie! Cine ți-a spus?

JDERUL: E o calomnie! Cine ți-a spus ție?

AMÎNDOI (*dintr-o dată*): Doamna cea amabilă, cu coadă lungă.

CÎINELE-POLIȚIST: „O doamnă amabilă, cu coadă lungă“. Ia să vină la anchetă doamna asta!

ȚAPUL: Pot s-o strig în limbi străine?

CÎINELE-POLIȚIST (*cu ciudă*): Ah, ce n-aș da să am la îndemână un translator!

ȚAPUL (*își subție glasul cât mai plăcut*): Darling!

VULPEA (*de după ușă*): Yes!

CÎINELE-POLIȚIST (*alertat*): Nu iese nimeni. Blocați ușile și ferestrele. Întii ancheta.

ȚAPUL (*prin crăpătura ușii*): Darling! Eu sînt un țap distins și n-am spus la nimeni că pentru tine era cocoșelul-robot, dar Cîinele-polițist vrea să te cunoască. Sper să nu mă faci gelos. (*cu ciudă*) Ah, deja sînt!

VULPEA (*de după ușă*): Nu pot să vin. Nu sînt aranjată.

CÎINELE-POLIȚIST: Nici nu trebuie, cucoană. Balul e altădată.

VEVERIȚA: Vino și spune adevărul.

JDERUL: Vino și spune ce-ai văzut.

VULPEA (*dă din colț în colț*): Vai, vin eu singură la secție. Mi-am pus coada pe bigudiuri și mă jenez. Sînt, totuși, o doamnă.

ȚAPUL (*mîndru*): Corespondentă.

VULPEA (*furioasă*): Taci, prostule!

ȚAPUL: Nu zici și „drag“ dacă zici prostule? Doar ești membră ...

VULPEA (*cu furie*): Ține-ți gura, nătărăule!

ȚAPUL: Nătărăule? Dacă zici nătărăule, nu zici și dulce?

CÎINELE-POLIȚIST: În numele legii, locatară corespondentă, te somez să participi la anchetă!

VULPEA (*de după ușă*): Vai, particip cu plăcere, dar am nevoie de puțin timp, să mă aranjez. N-are rost ca lumea să m-aștepte pe mine. Poate nu mă credeți, așa e soarta mea. O să vă demonstrez că am coada pusă pe bigudiuri. (*Crapă o clipă ușa și flutură coada, pe care o retrage imediat.*)

BROASCA ȚESTOASĂ (*dă un țipăt*): Aaaaaa!

TOȚI: Ce e?

BROASCA ȚESTOASĂ (*la fel*): Aaaaa!!!

TOȚI: Ce-ai pățit, mătușico?

BROASCA ȚESTOASĂ: Semnul particular!

CÎINELE-POLIȚIST: Ce semn particular?

BROASCA ȚESTOASĂ: Coadă. Nu avea bigudiuri, dar era aceeași coadă. Jur pe pensioara mea!

ȚAPUL: E - he - he! B - he - he! Ți s-a părut, mătușico. Cum să fie ea hoțul? Ea e onestă, cum sînt eu inteligent. Jur că sînt sperjur.

BROASCA ȚESTOASĂ: Eu știu una și bună. Cine are coada aceea are și pensia mea. Săriți! Hoții! Vreau pensioara! Pensioara!

CÎINELE-POLIȚIST (*se repede să o scoată pe Vulpe*)

COPIII (*îngroziti*): Nu intrați, are pistol!

ȚAPUL: Dar se numește walkie-talkie. E pseudonimul de lucru.

CÎINELE-POLIȚIST (*se înfierbîntă*): Dacă are și ciorapul de mătase, e limpede. Ia să-l iau prin învăluire. Cetățene administrator, cetățeană corespondentă e cochetă?

ȚAPUL (*mîndru*): E... Ehe - he... Be - he -he!...

CÎINELE-POLIȚIST: O cochetă nu se poate lipsi de ciorapii de mătase.

ȚAPUL (*bucuros*): Nuuu! Ieri dimineață i-am luat o pereche capron, deși ea voia vulpon!

TOȚI: Are și ciorapul. Iată hoțul! Am pus mîna pe el! Scoate-ți-l de acolo! Huo!

(*Toți se reped la ușa garsonierei, să o scoată pe Vulpe de acolo, cu fluierături, amenințări; între timp, Jderul se apropie, sfios, de Veveriță, care și ea îl așteaptă cu emoție.*)

JDERUL: O hoată ordinară, să mă despartă de Veve...

VEVERIȚA: O criminală odioasă, să mă despartă de Jder!

(Amîndoi se alăturară grupului justițiar)

CÎINELE-POLIȚIST: În numele legii, ești arestată, judecată și condamnată.

(Pătrund în garsonieră cu toții. Vulpea reușește, cu chiu, cu vai să iasă din mîinile lor și se repede pe scări, să-și scape pielea; Cîinele-polițist ia liftul și se repede după ea.)

COPIII: Să o bată, să o bată. După faptă și răsplată!

Urmărirea va continua, palpitant, pe scări și cu liftul, antrenînd pe toată lumea, pînă cînd Vulpea va fi prinsă și, pe acest act justițiar, va cădea, maiestuos,

CORTINA

EPILOG

VOCEA POVESTITORULUI: După faptă și răsplată. Răspлата a primit-o cumătra Vulpe cu vîrf și îndesat. Pacea s-a instalat din nou în blocul liniștit de altădată. Țapul a învățat pe pielea lui încă un proverb românesc: spune-mi cu cine te împrietenești, ca să-ți spunem cine ești. Pentru felul în care a chinuit-o pe bătrîna Broască țestoasă, obligînd-o să urce pe jos șapte etaje, a fost pedepsit să facă schimb de locuință cu bătrîna. Bătrîna Broască țestoasă locuiește acum la parter, în garsoniera Țapului, Țapul descoperă mersul pe trepte, timp de șapte etaje, pentru că un an de zile, i s-a interzis să folosească liftul. Acum pleacă la muncă în fiecare zi și cîștigă banii în mod cinstit. De șireata Vulpe nici nu vrea să audă. Și-i e tare rușine că s-a putut lăsa prostiț. Copiii au învățat încă o dată ce înseamnă să nu-i ascuți pe părinți, ce înseamnă, mai ales, să ascunzi o pozna cu

una mai mare. Și chiar joaca în bloc are acum forme mult mai plăcute.

(Pe aceste cuvinte se deschide CORTINA, care lasă să se vadă bătrîna Broască țestoasă pe un scăunel, lîngă copii, răsfoind o carte de povești).

IEPURAȘUL NR. 1: Eu am învățat toate literele.

IEPURAȘUL NR. 2: Eu m-am înscris la un cerc de atletism.

IEPURAȘUL NR. 1: Eu sînt la o școală sportivă, să mă fac fotbalist.

ARICIUL: Deși sînt mic, și eu vreau să fiu centru înaintaș, dar vreau să joc fotbal pe stadion, și nu în bloc.

Apare pe muzică potrivită – sugerăm cunoscutul șlagăr „Gioconda se mărită” – Jderul împreună cu Veverița, mire și mireasă, trena miresei ținînd-o, cu mare mîndrie, Pisicuța gimnastă. Moment de euforie generală, peste care cade, cu bucurie, mai veselă de altădată,

CORTINA

1988